

Anonymizované znenie

Preklad

C-596/20 – 1

Vec C-596/20

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

12. november 2020

Vnútroštátny súd:

Fővárosi Törvényszék

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

28. september 2020

Žalobkyňa:

DuoDecad Kft.

Žalovaný:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

V konaní vo veci správneho súdnictva v daňovej oblasti [*omissis*], ktoré sa začalo na základe žaloby spoločnosti DuoDecad Kft. ([*omissis*] Budapešť [*omissis*], Maďarsko), žalobkyne, proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (riaditeľstvo Národného daňového a colného úradu pre opravné prostriedky, Maďarsko) ([*omissis*] Budapešť [*omissis*]), žalovanému, Fővárosi Törvényszék (Súd hlavného mesta Budapešť, Maďarsko) vydal toto

rozhodnutie

Tento súd predkladá Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie prejudiciálneho konania a kladie mu nasledujúce otázky:

1. Majú sa článok 2 ods. 1 písm. c), článok 24 ods. 1 a článok 43 smernice Rady 2006/112 vykladať v tom zmysle, že nadobúdateľka licencie na know-how – spoločnosť usadená v členskom štáte Únie (v prípade sporu vo veci samej v Portugalsku) – neposkytuje služby dostupné na internetovej stránke konečným užívateľom, takže nemôže byť prijímateľkou služby technickej podpory know-how, ktorú poskytuje zdaniteľná osoba usadená v inom členskom štáte (v prípade sporu vo veci samej v Maďarsku) ako subdodávateľ, ale táto zdaniteľná osoba poskytuje takú službu spoločnosti, ktorá poskytuje licenciu na know-how, usadenej v tom poslednom členskom štáte, za okolností, keď nadobúdateľka licencie:

- a) mala k dispozícii kancelárie prenajaté v prvom členskom štáte, výpočtovú a kancelársku infraštruktúru, vlastných zamestnancov a rozsiahle skúsenosti v oblasti elektronického obchodu a mala vlastníka s rozsiahlymi medzinárodnými kontaktmi a konateľa s kvalifikáciou v oblasti elektronického obchodu;
- b) získala know-how, ktoré odzrkadľovalo procesy fungovania internetových stránok a ich aktualizácií, vydávala v tejto súvislosti posudky, navrhovala zmeny uvedených procesov a schvaľovala ich;
- c) bola prijímateľkou služieb, ktoré zdaniteľná osoba poskytovala na základe tohto know-how;
- d) pravidelne dostávala správy o plneniach uskutočnených subdodávateľmi (najmä o prevádzke internetových stránok a platbách uskutočnených z bankového účtu);
- e) zaregistrovala vo vlastnom mene internetové domény, ktoré umožňovali prístup k internetovým stránkam prostredníctvom internetu;
- f) bola uvedená na internetových stránkach ako poskytovateľ služby;
- g) sama vykonávala činnosti zamerané na zachovanie populárnosti internetových stránok;

h) sama uzatvárala vo vlastnom mene zmluvy so spolupracovníkmi a subdodávateľmi potrebnými na poskytovanie služby (najmä s bankami, ktoré ponúkali platbu prostredníctvom bankovej karty na internetových stránkach, s tvorcami, ktorí poskytujú obsah dostupný na internetových stránkach, a s webmastermi, ktorí propagujú tento obsah);

i) mala k dispozícii kompletný systém prijímania platieb za poskytovanie predmetnej služby konečným užívateľom, ako sú bankové účty, oprávnenie výlučne a v plnom rozsahu disponovať uvedenými účtami, databáza konečných užívateľov, ktorá umožňovala vystavovať im faktúry za poskytovanie služby, a vlastný fakturačný počítačový program;

j) uvádzala na internetových stránkach svoje sídlo v prvom členskom štáte ako fyzické kontaktné miesto pre starostlivosť o zákazníka a

k) je spoločnosťou, ktorá je nezávislá tak od poskytovateľa licencie, ako aj od maďarských subdodávateľov poverených uskutočňovaním určitých technických procesoch opísaných v know-how,

aj s prihliadnutím na to, že: i) vyššie uvedené okolnosti potvrdil príslušný orgán prvého členského štátu ako orgán spôsobilý preverovať uvedené objektívne okolnosti, ktoré si tretie osoby môžu overiť, ii) objektívnou prekážkou poskytovania služby v druhom členskom štáte prostredníctvom internetových stránok bola skutočnosť, že spoločnosť z tohto členského štátu nemohla získať prístup k poskytovateľovi platobných služieb, ktorý by zaručil prijímanie platieb prostredníctvom bankovej karty na internetovej stránke, a preto spoločnosť usadená v tomto členskom štáte nikdy neposkytovala službu dostupnú na internetových stránkach, a to ani pred posudzovaným obdobím, ani po ňom, a iii) spoločnosť, ktorá nadobudla licenciu, a jej spriaznené spoločnosti dosiahli zisk vyplývajúci z prevádzkovania internetovej stránky, ktorý celkovo preyšuje rozdiel vyplývajúci z uplatnenia sadzby DPH v prvom a v druhom členskom štáte?

2. Majú sa článok 2 ods. 1 písm. c), článok 24 ods. 1 a článok 43 smernice o DPH vykladať v tom zmysle, že spoločnosť, ktorá poskytuje licenciu na know-how – usadená v druhom členskom štáte – poskytuje služby dostupné na internetovej stránke konečným užívateľom, takže je prijímateľkou služby technickej podpory know-how, ktorú poskytuje zdaniteľná osoba ako subdodávateľ, a táto zdaniteľná osoba neposkytuje takú službu nadobúdateľke licencie usadenej v prvom členskom štáte, za okolností, keď spoločnosť, ktorá poskytuje licenciu:

a) mala vlastné zdroje, ktorými bola len prenajatá kancelária a počítač využívaný jej konateľom;

b) jedinými vlastnými zamestnancami tejto spoločnosti boli konateľ a právny poradca, ktorý pracoval na čiastočný úväzok niekoľko hodín v týždni;

- c) jedinou zmluvou, ktorú uzavrela, bola zmluva o vývoji know-how;
 - d) podľa zmluvy uzavretej s nadobúdateľom licencie ho poverila, aby zaregistroval doménové mená, ktoré táto spoločnosť vlastnila, vo vlastnom mene;
 - e) nikdy nevystupovala ako poskytovateľ predmetných služieb vo vzťahu k tretím osobám, najmä konečným užívateľom, bankám, ktoré ponúkali platbu prostredníctvom bankovej karty na internetových stránkach, tvorcom obsahu dostupného na internetových stránkach a webmasterom, ktorí propagujú tento obsah;
 - f) nikdy nevystavila doklady týkajúce sa služieb dostupných na internetových stránkach – okrem faktúry za licenčné poplatky – a
 - g) nedisponovala systémom (ako sú bankové účty a iná infraštruktúra), ktorý by umožnil prijímať platby za služby poskytované prostredníctvom internetových stránok,
- aj s prihliadnutím na to, že podľa rozsudku zo 17. decembra 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832), skutočnosť, že výlučným konateľom a vlastníkom spoločnosti, ktorá poskytuje licenciu, je osoba, ktorá toto know-how vytvorila, a že táto osoba má navyše vplyv alebo kontrolu nad vývojom a využívaním uvedeného know-how a poskytovaním služieb založených na tomto know-how, nie je sama osebe rozhodujúca, takže fyzická osoba, ktorá je konateľom a vlastníkom spoločnosti, ktorá poskytuje licenciu, je tiež konateľom a/alebo vlastníkom uvedených subdodávateľských obchodných spoločností – a teda aj žalobkyne –, ktoré spolupracujú na poskytovaní služby ako subdodávatelia na základe objednávky nadobúdateľa licencie, pričom plní svoje úlohy, ktoré boli uvedené?

[omissis] [procesné úvahy týkajúce sa vnútroštátneho práva]

Odôvodnenie

I. Zhrnutie okolností predchádzajúcich sporu

Dňa 8. októbra 2007 KT a dvanásť zamestnancov spoločnosti Jasmin Media Group Kft. založili spoločnosť, ktorá je v predmetnej veci žalobkyňou, pričom jej hlavným predmetom činnosti je výroba počítačových programov. Do 28. februára 2011 KT odkúpil podiely menšinových vlastníkov s výnimkou podielu, ktorý patril HP. Žalobkyňa zamestnávala odborníkov s mnohoročnou praxou a vďaka stabilnému technickému zázemiu sa považuje za lídra na trhu prenosu multimediálneho obsahu prostredníctvom internetu. Jej hlavným klientom bola portugalská spoločnosť Lalib Lda., ktorej od júla do decembra 2009 a počas celého roka 2011 vystavila faktúry na celkovú sumu 8 086 829,40 eura za poskytovanie asistenčných, údržbových a realizačných služieb.

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (jednotka pre kontrolu obchodných spoločností č. 6, súčasť oddelenia pre kontrolu obchodných spoločností č. 1, ktoré patrí pod Daňové a colné riaditeľstvo Budapešť-východ, ktoré je súčasťou Národného daňového a colného úradu, Maďarsko) v súlade s § 89 ods. 1 písm. a) az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (zákon č. CLI z roku 2017 o správe daní) vykonala daňovú kontrolu týkajúcu sa žalobkyne. Predmetom kontroly bola daň z pridanej hodnoty, pričom kontrola sa týkala druhého polroka 2009 a celého roka 2011. Na základe kontroly prvostupňový daňový orgán rozhodnutím [omissis] z 10. februára 2020 s prihliadnutím na vyjadrenia žalobkyne [omissis] dodatočne vyrubil žalobkyni daň vo výške 458 438 000 forintov a navyše jej uložil daňovú pokutu vo výške 343 823 000 forintov a úroky z omeškania vo výške 129 263 000 forintov.

Žalovaný na základe odvolania, ktoré podala žalobkyňa proti prvostupňovému rozhodnutiu, rozhodnutím [omissis] zo 6. apríla 2020 potvrdil rozhodnutie prvostupňového daňového orgánu.

Portugalská spoločnosť Lalib Gestao e Investimentos LDA (ďalej len „Lalib“) bola založená 16. februára 1998 v súlade s portugalskými právnymi predpismi a počas posudzovaného obdobia bolo jej hlavným predmetom činnosti poskytovanie zábavných služieb elektronickými prostriedkami.

Rozhodnutia žalovaného daňového orgánu boli založené na konštatovaní, ku ktorému tento orgán dospel počas správneho konania, že skutočným príjemcom služieb, ktoré žalobkyňa poskytovala spoločnosti Lalib, nebola Lalib, ale WebMindLicenses (ďalej len „WML“).

V súlade s tým, čo sa uvádza v žalobe, ktorú podala proti rozhodnutiam žalovaného, žalobkyňa zakladá svoj nárok na tom, že podľa jej názoru je potrebné konštatovať, že miestom, kde sa služba poskytuje spoločnosti Lalib, bolo Portugalsko, keďže sú splnené všetky podmienky stanovené Súdny dvorom. Podľa jej názoru sa žalovaný dopustil nesprávneho posúdenia aj v súvislosti s podstatou poskytovania predmetných elektronických služieb, teda v súvislosti so službami poskytovanými užívateľom, pričom poskytovanie týchto služieb nesprávne stotožnil s priamym technickým prevádzkovaním internetových stránok, a preto nevzal do úvahy dostatočnosť vecných a ľudských zdrojov a skutočnosť, že Lalib má skutočne k dispozícii všetky zdroje potrebné na poskytovanie služby. V rozhodnutí nebola správne posúdená podstata poskytovania elektronických služieb. Žalobkyňa tvrdí, že – tak ako iné spolupracujúce spoločnosti – priamo poskytovala asistenčné služby spoločnosti Lalib, a nie spoločnosti WML. Podľa tvrdenia žalobkyne správanie spoločnosti Lalib v otázkach, ktoré prekračujú rámec bežných úloh, na ktoré sa nevzťahuje know-how, je tiež aktívne a pozitívne: Lalib kontroluje, vykonáva dohľad a dáva pokyny spoločnostiam skupiny Docler, a teda aj žalobkyni. Čo sa týka zmlúv uzavretých so spoločnosťou Lalib, WML ani KT neboli ich účastníkmi v postavení príjemcov, takže neadresovali žalobkyni žiadosti, ktoré prináležia

príjemcovi služieb, ani nedávali v tejto súvislosti pokyny. Pokiaľ ide o činnosť súvisiacu s poskytovaním služieb, Lalib vykonávala kontrolu užívateľov a dostávala od ich zástupcov potrebné povolenia. Žalobkyňa tvrdila, že [Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága] (riaditeľstvo Národného daňového a colného úradu pre veľké daňové subjekty, Maďarsko) v rámci konania proti spoločnosti WML požiadalo portugalský orgán o objasnenie skutkových okolností v súvislosti s ustanoveniami uvedenými v rozsudku vydanom v uvedenej veci. Portugalský orgán vo svojej odpovedi na uvedenú medzinárodnú žiadosť jasne uviedol, že Lalib je usadená v Portugalsku, že počas posudzovaného obdobia skutočne vykonávala ekonomickú činnosť na vlastný účet a vlastné riziko a že mala k dispozícii všetky technické a ľudské zdroje potrebné na využívanie poznatkov získaných na medzinárodnej úrovni. Žalobkyňa sa domnieva, že uloženie daňovej povinnosti spoločnosti WML za predmetné transakcie bolo protiprávne a že Lalib bola skutočne účastníkom zmluvy. Miesto poskytovania služby sa nenachádzalo v Maďarsku, keďže tomu objektívne bránila neexistencia finančných inštitúcií, ktoré by umožňovali platbu platobnou kartou na internetových stránkach pre dospelých. Z tohto dôvodu sa poskytovateľ služby dostupnej na internetových stránkach, ktorý v tom čase ešte bol spoločnosťou patriacou do skupiny Docler, pred spoluprácou so spoločnosťou Lalib tiež nachádzal v zahraničí. Ako poskytovateľ predmetných služieb v každom prípade navonok nevystupovala WML, ale Lalib. Lalib uzatvárala zmluvy vo vlastnom mene, mala databázu klientov, ktorí platili protihodnotu za služby, a ako jediná mala k dispozícii príjmy plynúce z poskytovania uvedených služieb. Lalib v každom prípade kontrolovala vývoj know-how a rozhodovala o jeho implementácii. Nebolo uvedené nijaké kontaktné miesto pre starostlivosť o zákazníka ani kancelária v Maďarsku, ale sídlo spoločnosti Lalib. Domnieva sa, že v tomto konaní je na určenie miesta poskytovania služby potrebné vyložiť a uplatniť článok 2 ods. 1 písm. c), článok 24 ods. 1 a článok 43 smernice 2006/112.

Podľa žalovaného závery o vzniku daňovej povinnosti obsiahnuté v jeho rozhodnutiach boli dôvodné. Žalovaný tvrdil, že v predchádzajúcom konaní bolo v prvostupňovom rozsudku uvedené, že daňový orgán musí preukázať, že službu, teda prevádzkovanie internetovej stránky, neposkytovala Lalib v Portugalsku, ale že ju v skutočnosti poskytovala žalobkyňa v uvedenej veci v Maďarsku, a že tento orgán musí preukázať túto okolnosť na základe objektívnych skutočností, k čomu došlo za skutkových okolností prejednávaného prípadu. Daňový orgán uskutočnil nové konanie proti spoločnosti WML, v ktorom tvrdil, že službu neposkytovala Lalib, ale poskytovala ju WML z Maďarska, a že predmetná licenčná zmluva bola fiktívna. Domnieva sa, že toto konanie nespĺňa skutkové a právne podmienky potrebné na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru. Okrem toho spresnil, že podľa jeho názoru – pokiaľ ide o otázky položené na návrh žalobkyne – Súdny dvor jednak už rozhodol a jednak konštatoval, že posúdenie okolností musí vykonať vnútroštátny súd. Súdny dvor už vyložil článok 2 ods. 1 písm. c), článok 24 ods. 1 a článok 43 smernice. Na účely výkladu predmetných ustanovení Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správny a pracovný súd Budapešť, Maďarsko) v konaní vedenom na základe žaloby

spoločnosti WML predložil na návrh žalobkyne v uvedenej veci návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru, ktorý v konaní o tomto návrhu jasne vymedzil kritériá, podľa ktorých môže vnútroštátny súd určiť miesto poskytovania služby konečným užívateľom. Súdny dvor vo svojom rozhodnutí vyložil práve spomenuté ustanovenia práva Únie.

II. Vnútroštátne právo

Pokiaľ ide o predpisy týkajúce sa miesta plnenia obsiahnuté v az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zákon č. CXXVII z roku 2007 o dani z pridanej hodnoty), tak účastníci konania, ako aj vnútroštátny súd sa domnievajú, že [predpisy týkajúce sa miesta plnenia obsiahnuté v uvedenom zákone] sú v súlade s ustanoveniami smernice o DPH, ktorá stanovuje, že v prípade poskytovania služieb osobe, ktorá nemá postavenie zdaniteľnej osoby, je miestom poskytovania služieb miesto, kde je poskytovateľ služby usadený.

Vnútroštátny súd však poznamenáva, že na zodpovedanie otázky, koho možno považovať za poskytovateľa služby, je potrebné v prvom rade preskúmať zmluvný vzťah medzi príjemcom a poskytovateľom uvedenej služby, aj keď – vzhľadom na rozsudok, ktorý vydal Súdny dvor v predchádzajúcom konaní, ktorého účastníkom bola WML – **portugalský daňový orgán a maďarský daňový orgán** ako daňové orgány členských štátov – v súlade s tým, čo je uvedené v tomto rozsudku – **zaujali odlišné stanoviská, pokiaľ ide o miesto, v ktorom bola služba skutočne poskytnutá.**

III. Dôvody, pre ktoré je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania

Podľa právnych úvah vnútroštátneho súdu spor medzi účastníkmi konania v rámci tohto konania nemožno vyriešiť bez podania výkladu práva Únie, najmä článku 2 ods. 1 písm. c), článku 24 ods. 1 a článku 43 smernice Rady 2006/112, ani bez toho, aby vnútroštátny súd uplatnil uvedený výklad. Za skutkových okolností sporu vo veci samej treba uviesť, že portugalský daňový orgán a maďarský daňový orgán ako daňové orgány členských štátov posudzovali tú istú ekonomickú transakciu z daňového hľadiska odlišne. Oba členské štáty dali najavo, že majú právo vybrať DPH za predmetnú transakciu.

[omissis] [opakovanie úvah] Súdny dvor už porovnal právnu úpravu viacerých členských štátov s článkom 2 ods. 1 písm. c), článkom 24 ods. 1 a článkom 43 smernice Rady (ES) 2006/112 a v rozsudku WML tiež podal výklad ustanovení smernice o DPH týkajúcich sa poskytovania služby. Vnútroštátny súd sa však domnieva, že v prejednávanej veci je navyše potrebný doplňujúci výklad v dôsledku toho, že s prihliadnutím na rozsudky Súdneho dvora týkajúce sa výkladu týchto ustanovení práva Únie portugalský daňový orgán a maďarský daňový orgán dospeli k odlišným záverom.

Prejednávanému sporu predchádzal návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal súd, ktorý rozhodoval o žalobe vo veci správneho súdnictva podanej spoločnosťou WML, ktorá sa týkala časti roka 2009 a rokov 2010 a 2011, pričom Súdny dvor rozhodol o tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-419/14. V tejto veci Súdny dvor rozhodol, že na stanovenie, či zmluva uzavretá zmluvnými stranami predstavuje vyslovene umelú konštrukciu, skrývajúcu skutočnosť, že poskytnutie dotknutých služieb nebolo v skutočnosti vykonané spoločnosťou, ktorá nadobudla licenciu, ale spoločnosťou, ktorá licenciu poskytla, prináleží vnútroštátnemu súdu analyzovať všetky okolnosti sporu vo veci samej, a určiť okolnosti, ktoré treba zistiť. Vzhľadom na toto rozhodnutie možno konštatovať, že Súdny dvor pripísal rozhodujúci význam otázke, či Lalib mala v Portugalsku k dispozícii priestory, infraštruktúru a zamestnancov a či vykonávala činnosť vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na vlastný účet a vlastné riziko. Na základe toho si možno položiť otázku, či sa možno domnievať, že Lalib je spoločnosťou usadenou v Portugalsku, a či je preto príjmom služieb poskytovaných žalobkyňou.

V tomto kontexte má v rámci tohto konania rozhodujúci význam otázka kritérií, podľa ktorých má súd členského štátu posúdiť jestvujúce okolnosti, keď určuje miesto poskytovania služieb prostredníctvom predmetných internetových stránok a súčasne rozhoduje o zneužívaní práva. Možno si položiť otázku, či sa miesto poskytovania služby konečným užívateľom môže nachádzať v Maďarsku, a teda či sa transakcia medzi žalobkyňou a spoločnosťou Lalib môže považovať za úplne umelú, napriek tomu, že Lalib bola centrom zložitej siete zmlúv a služieb, ktoré bolo nevyhnutné na poskytovanie služby, a že vytvárala podmienky potrebné na poskytovanie služby pomocou svojich databáz a počítačových programov a prostredníctvom poskytovateľov, ktorí boli tretími osobami alebo patrili do skupiny spoločnosti Lalib alebo do skupiny spoločností žalobkyne, a takto sama niesla právne a ekonomické riziko spojené s poskytovaním služby, a dokonca aj napriek tomu, že subdodávatelia patriaci do skupiny spoločností vlastníčky know-how – vrátane žalobkyne – sa podieľali na procese technickej implementácie tohto know-how a že konečný vlastník spoločnosti, ktorá je žalobkyňou – ktorý tiež bol konateľom a konečným vlastníkom spoločnosti, ktorá vlastní toto know-how – mal vplyv na využívanie tohto know-how. Vzniká otázka, ako sa má vykladať skutočnosť, že Lalib mala v Portugalsku k dispozícii priestory, infraštruktúru a zamestnancov. Súdny, ktoré rozhodovali v predchádzajúcom konaní vedenom na základe žaloby spoločnosti WML, uložili daňovému orgánu, aby v rámci zisťovania týkajúcich sa skutočného miesta poskytovania služby požiadal portugalský daňový orgán o vyjadrenie a súčinnosť. Portugalský daňový orgán potvrdil, že Lalib skutočne vykonávala ekonomickú činnosť v Portugalsku a že ju vykonávala na vlastný účet a vlastné riziko. V konaní na Súdnom dvore vo veci WML Portugalsko predložilo pripomienky a jeho zástupca sa osobitne zúčastnil a vystúpil na pojednávaní, a preto je zrejmé, že portugalský daňový orgán poznal podstatný obsah rozsudku WML. Napriek tomu trval na svojom stanovisku, pokiaľ ide o to, či je Lalib usadená v Portugalsku. Maďarský daňový orgán a portugalský daňový orgán napriek rozsudku WML trvali na svojich predchádzajúcich odlišných stanoviskách.

Vnútroštátny súd sa teda domnieva, že rozsudok WML nie je dostatočne jasný, pokiaľ ide o právnu otázku, ktorá sa vzťahuje na prejednávajúcu vec, takže je potrebné vyložiť a spresniť ho.

Ako Súdny dvor už konštatoval v bode 51 rozsudku KrakVet, ak súdy členského štátu, ktorým bol predložený spor obsahujúci otázky týkajúce sa výkladu ustanovení práva Únie vyžadujúce si rozhodnutie z ich strany, konštatujú, že tá istá transakcia je predmetom rozdielneho daňového zaobchádzania v inom členskom štáte, majú možnosť, ba dokonca povinnosť, podľa toho, či proti ich rozhodnutiam je alebo nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania. Je nesporné, že v rozsudkoch týkajúcich sa stálej prevádzkarne Súdny dvor tiež s konečnou platnosťou rozhodol, ktorý z dvoch členských štátov má daňovú právomoc (rozsudky vydané vo veciach C-168/84, Grunter Berkholz, a C-231/94, Faaborg-Gelting Linien). V prejednávanej príhode, v ktorom dva členské štáty posudzujú tú istú transakciu z daňového hľadiska odlišne, sa vnútroštátny súd domnieva, že je povinný predložiť Súdnemu dvoru tento návrh na začatie prejudiciálneho konania. S prihliadnutím na to, že ide o cezhraničnú transakciu, jej posúdenie predstavuje dôležitú otázku, ktorá je zásadná a týka sa celej Únie, a to nielen z hľadiska určenia miesta vzniku daňovej povinnosti, ale aj z hľadiska voľného pohybu služieb. S prihliadnutím na vyššie uvedené úvahy vnútroštátny súd predkladá Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania predovšetkým z dôvodu vyššie uvedeného odlišného daňového posúdenia zo strany daňových orgánov členských štátov. Položenými otázkami vnútroštátny súd žiada Súdny dvor o usmernenie, pokiaľ ide o to, či je v súvislosti s transakciou, o ktorú ide v tomto konaní, z právneho hľadiska správne konštatovanie týkajúce sa vzniku daňovej povinnosti, ku ktorému dospel portugalský daňový orgán, alebo konštatovanie týkajúce sa vzniku daňovej povinnosti, ku ktorému dospel maďarský daňový orgán, a o to, v ktorom z týchto dvoch členských štátov sa má uvedená transakcia zdaňovať. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd pýta, aký význam má posúdenie daných kritérií.

DPH je daňou, ktorá je v Európskej únii harmonizovaná, takže spolupráca medzi členskými štátmi má význam, ktorý nemá byť len formálny, ale tiež musí viesť k akceptovaniu oficiálneho stanoviska zahraničných daňových orgánov. Spor medzi daňovými orgánmi týchto dvoch členských štátov nemôže mať za následok, že účastníci transakcie budú dvakrát zdanení z dôvodu, že dva členské štáty zaujmú odlišné stanovisko, pokiaľ ide o pravosť ekonomickej transakcie a miesto poskytovania služby. Cieľom ustanovení určujúcich miesto daňovej povinnosti vyplývajúcej z poskytovania služieb je totiž vyhnúť sa konfliktom právomocí, ktoré by mohli viesť k dvojitému zdaneniu, čo by bolo v rozpore so základnou koncepciou jednotného systému DPH.

[omissis] [omissis] [procesné úvahy týkajúce sa vnútroštátneho práva]

V Budapešti 28. septembra 2020

[omissis]

[omissis]

[*omissis*] [podpisy]

PRACOVNÝ DOKUMENT